

Як виховати монстра. Сповідь батька серійного вбивці

Ця історія жахнула світ влітку 1991 року, коли в нічим не примітній квартирці в американському місті Мілуокі поліція виявила колекцію черепів, очищений скелет, інші частини тіл півтора десятка людей, убитих, зґвалтованих і частково з'їдених господарем квартири — 31-річним Джеффри Дамером. Подальше розслідування тільки додавало моторошних деталей — сатанинський віттар, спроби перетворити жертв на зомбі...

Але в чому причини того, що простий працівник кондитерської виявився монстром? Найчастіше коріння поведінки серійних убивць залишаються приховані в глибинах їхньої збоченої свідомості. Але у випадку з Джеффри Дамером є свідок. Його батько, Лайонел Дамер, добропорядний учений-хімік, виступив зі своєю власною історією, що описує життя маніяка від самого народження.

СПОВІДЬ БАТЬКА
СЕРІЙНОГО ВБИВЦІ

**ЯК ВИХОВАТИ
МОНСТРА**
ЛАЙОНЕЛ ДАМЕР

Видавництво
«К Н Т»
Київ - 2024

УДК 159.922.1

Д 16

Переклад українською — Ігор Буселський

Дамер, Лайонел

Д 16 Як виховати монстра. Сповідь батька серійного вбивці. / Лайонел Дамер. — Київ: Видавництво «КНТ», 2024. — 214 с.

ISBN 978-611-01-3075-2

Ця історія жахнула світ влітку 1991 року, коли в нічній примітній квартирці в американському місті Мілуокі поліція виявила колекцію черепів, очищений скелет, інші частини тіл півтора десятка людей, убитих, згвалтованих і частково з'їдених господарем квартири — 31-річним Джеффри Дамером. Подальше розслідування тільки додавало моторошних деталей — сатанинський вівтар, спроби перетворити жертв на зомбі...

Але в чому причини того, що простий працівник кондитерської виявився монстром? Найчастіше коріння поведінки серійних убивць залишаються приховані в глибинах їхньої збоченої свідомості. Але у випадку з Джеффри Дамером є свідок. Його батько, Лайонел Дамер, добropорядний учений-хімік, виступив зі своєю власною історією, що описує життя маніяка від самого народження.

УДК 159.922.1

ISBN 978-611-01-3075-2

© Видавництво «КНТ», 2024.

Передмова

Вночі 22 липня 1991 року двоє поліцейських Третього поліцейського округу Мілуокі сиділи у своїй патрульній машині в одному з найбільш неблагополучних районів міста. Раптово до них підійшов тридцятидворічний Трейсі Едвардс, на лівому зап'ясті якого бовталася пара наручників. Він плутано розповів патрульним, що молодий білий чоловік завів його в сусідню квартиру і спробував одягнути на нього наручники.

Поліцейські скептично поставилися до розповіді Едвардса, але все ж визнали своїм обов'язком супроводжувати його до квартири, де ймовірно стався інцидент. Опинившись там, вони знайшли лагідного молодого чоловіка, який представився як Джеффрі Дамер.

Спочатку Дамер спокійно розмовляв із правоохоронцями. Коли один із них попросив ключ від кайданок, які все ще висіли на зап'ястях Трейсі Едвардса, він встав і попрямував до сусідньої спальні, щоб забрати його.

У цей момент Едвардс, ніби прокинувшись, вигукнув, що в спальні є ніж. Поліцейські наказали Дамеру повернутися на місце, а один з офіцерів замість цього попрямував до спальні.

Видовище, що відкрилося офіцеру в спальні, дало старт розслідуванню справи, яке в кінцевому підсумку отримало міжнародну популярність. У відкритому ящику комода безладно лежали полароїдні фотографії молодих людей на різних стадіях розчленування. Пізніше розслідування виявило частини людського тіла в холодильнику, повний людський скелет, що висить у шафі, скляні банки з чоловічими геніталіями, залиті формальдегідом, і безліч інших ємностей для залишків кісток, що розкладаються, і нутрошків... похмуру колекцію Джеффрі Дамера.

Протягом кількох днів новини про звірства, вчинені Дамером у квартирі 213, облетіли півсвіту. Розповідали, що він вибирав більшість своїх жертв із числа найбідніших верств населення, часто кольорових. Він намічав здобич у торгових центрах і на автобусних станціях, у лазнях і крамницях порнографічних книжок, прекрасно розуміючи, що вони належать до зневіреного нижчого класу вуличних шахраїв і колишніх ув'язнених, які завжди шукали швидкого заробітку. До певної міри він хотів сексу і обіцяв за нього гроші. Згодом він описував життя, яке проводив у «блакитних» кублах Мілуокі, але, розповідаючи про купу своїх партнерів, не було жодного натяку на те, що він відчував особисту прихильність. Потреба в коханні цілком могла в ньому існувати, але здатність до цього, навіть найелементарніше уявлення про те, як її досягти і підтримувати, схоже, були відсутні. Натомість Дамер прагнув тільки «грати на полі», як він пізніше сказав одному зі своїх психіатрів, задовольняючись стосунками, що були, за його власними словами, «поверхневими», тобто суто сексуальними, позбавленими складніших потреб або задоволення.

Що стосується чоловіків, до яких він відчував потяг, то єдиним питанням до Джеффрі Дамера, як він пізніше заявив

у зв'язку зі своєю першою жертвою, було просто: «Як мені роздобути цього хлопця?»»

Відповіддю зазвичай були гроші, хоча він пропонував своїм потенційним жертвам відносно небагато, лише п'ятдесят доларів за те, щоб вони супроводжували його до квартири і подивилися відео на маленькому телевізорі, який він встановив для цієї мети. Але не можна було очікувати, що гроші, особливо такі невеликі, забезпечать чиюсь фізичну присутність надовго. І ось, після першого контакту, питання Дамера набуло більш зловісного характеру: «Як мені утримати цього хлопця?»»

Відповіддю, звичайно ж, було вбивство і розчленування. За банальним сценарієм, що повторюється раз за разом, Дамер заманював своїх жертв до себе в квартиру, накачував наркотиками і душив. І тоді наставала черга невимовних звірств, на яких передбачувано і зосередилася преса.

Передбачувано – тому що Джеффри Дамер не був звичайним серійним вбивцею. Його злочини вийшли за межі людської уяви. Він практикував некрофілію і навіть канібалізм. Він убивав неодноразово, щонайменше сімнадцять разів. Ближче до кінця інтервали між убивствами радикально скоротилися, і він почав вбивати з шаленою ненаситністю. За короткі п'ятнадцять днів, що передували його арешту, він убив щонайменше трьох молодих людей.

Судовий процес над Джеффри Дамером почався в січні 1992 року. Відтоді й доти, доки кілька тижнів потому його не засудили до дев'ястот п'ятдесяти семи років тюремного ув'язнення, жахлива історія його злочинів розгорталася день за днем, кожному огидну деталь повністю вивчили, кожне збочення перераховано, кожне розчленування занесено до каталогу. Там були фотографії та діаграми, свідчення судме-

декспертів і психіатрів, і все це було представлено в найбільшій деталі.

Коли злочини, фантазії і таємні сексуальні практики Дамера було розкрито, стало зрозуміло, що, незважаючи на безліч інших форм поведінки, що відхиляються, він не досяг будь-якої форми сексуального збудження, завдаючи болю тим, кого він убив. Не страждання його жертв приводили Дамера в захват і збуджували його. Емоції в ньому породжували тільки вбивство і розчленування.

Перед винесенням вироку Дамер звернувся до судді та родин своїх жертв. Він попросив не шадити його і сказав, що вважав за краще постати перед судом, а не визнати себе винним, тому що «хотів з'ясувати, що саме змусило мене бути таким поганим і злим».

Судовий процес, звісно, не дав такого вражаючого висвітлення трагічних спонукань, які породили злочини Дамера.

То хто ж такий Джеффри Дамер? Ми маємо одразу визнати, що ніхто ніколи не дізнається, що Джеффри Дамер – загадка навіть для нього самого. Оскільки найпохмуріші злочини походять від найтемніших сердець, жодна книжка не може претендувати на остаточне вирішення загадки злочинця або його діянь.

Відповідно, у випадку з Джеффри Дамером такої заяви зроблено не було. Насправді це історія зовсім не Джеффри Дамера, а батька, який повільно, поступово дійшов до усвідомлення найсумнішої істини, яку будь-коли міг знати будь-який батько: внаслідок якогось незбагненого процесу його дитина десь перетнула ту межу, що відокремлює людське від жахливого.

Смерть дитини наповнює батьків невимірним горем. Але Лайонел Дамер зіткнувся не зі смертю сина. Це була

смерть чужих синів від рук тієї дитини, чиє народження позбавило його світла, чії фотографії заповнили сімейний альбом, чиє обличчя носило риси його власного.

Для більшості з нас життя рухається вперед через впізнаваний пейзаж радості й горя, успіху й невдачі. Ми існуємо в рамках звичайного. У нас бувають хороші й погані дні. Деякі речі ми робимо добре, інші – погано. Ми приймаємо і даруємо іншим задоволення, так само як приймаємо і даруємо засмучення. Нам ніколи не доводиться стикатися віч-на-віч з воїстину жахливим, а тим паче бачити його в особі того, кого ми привели у світ, виховали до зрілості, намагалися, хоч би якими хибними вони були, допомагати й утішати, навчати й скеровувати. Ми бачимо жахливе на зернистих фотографіях бульварних газет і бульварних журналів. Але ці обличчя залишаються далекими, чужими, заспокійливо далекими. Це не обличчя наших синів і дочок.

Це те, що відрізняє Лайонела Дамера від усіх нас, і цей поділ є основою його досвіду. Це також є його законним домаганням на нашу увагу, а також його правом говорити і змушувати нас слухати.

Про книгу, яку ви збираєтеся прочитати, преса почала писати, щойно пішли чутки про її вихід. Ще до того, як Лайонел Дамер написав перше слово, лунали голоси протестів. Перші слова були надруковані, пролунали голоси проти цього. Говорили, що він «монетизував» злочини свого сина, що він сподівався отримати з них вигоду. Витяги із заявки на книзі, що обійшла всі найбільші видавництва, надрукували і висміяли як непристойну спробу нажитися на ганебних діяннях, скоєних його сином. Це звинувачення, яке пан Дамер рішуче спростував, і за той час, що я працював із ним над цією книжкою, я не бачив жодних натяків на те, що метою

цієї сповіді – інакше цю книжку не назвати – були гроші. Натомість я бачив, як батько намагався примиритися як із жакливими вчинками свого сина, так і зі своїми власними вчинками як батька. Я бачив, як він стикався з кожною помилкою в судженні, з кожним прорахунком, з кожним випадком забуття, які могли сприяти божевілля його сина. Я спостерігав, як він відкривав себе найпохмурішим можливостям, які тільки може дозволити батько. У певних, емоційно болісних випадках я бачив, як він придушував своє горе, виходив з-за столу і повертався до нього, відводив погляд, а потім повертав свою увагу до жакливої правди свого батьківства. Я бачив, як він протистояв дружині, яка набагато ясніше, ніж він, усвідомила цей жах і працювала над тим, щоб зустріти кошмар віч-на-віч.

Це те, що я спостерігав. Я не можу говорити про те, що спостерігали інші. Я можу тільки заявити, що в цій книжці не буде жодних спроб спростувати будь-яке звинувачення, виправити будь-яку інтерпретацію або пояснити будь-які дії, пов'язані із самими злочинами або будь-якими подальшими за ними подіями.

Швидше, це історія батька, історія успадкування, соціальної, емоційної і, що найстрашніше, можливо, навіть генетичної спадщини, яку Лайонел Дамер заповів своєму синові. Як і будь-яка інша подібна історія, це історія занепокоєння і поганих передчуттів, невпевненості в собі і слабкості. Можливо, найбільше на світі це зображення того батьківського страху, який тією чи іншою мірою розділяють усі батьки, жакливого відчуття, що ваша дитина вислизнула від вас, що ваша маленька дівчинка чи хлопчик кружляють у порожнечі, у вирі – загублені, загублені, загублені.

Томас Х. Кук

Подяки

Імен друзів, знайомих і незнайомих людей, які підтримували нас із Шері в цей найпохмуріший період нашого життя, набагато більше, ніж людей, які проявляли недоброчинність щодо нас. Ми відчайдушно потребували розуміючих слів і молитов.

Хоча я ніколи не зустрічався з Патріком Кеннеді, мені говорили, що він поважився з Джеффом як з людиною під час довгих допитів відразу після арешту. Я висловлюю свою подяку йому і його партнеру в Детективному бюро Мілуокі Деннісу Мерфі – з ним я справді зустрічався, і поважаю його за подібну поведінку по відношенню до Джеффа і мене.

Особливе місце в пам'яті Шері посідає капітан М. Гурич, патрульний відділ Департаменту шерифа округу Медіна, штат Огайо, і два його заступники, які прийшли повідомити їй про арешт Джеффа. Вона пам'ятає, як капітан Гурич м'яко розповідав їй подробиці, сидячи на дивані в нашому будинку. Крім того, я дякую всім співробітникам шерифа за їхню своєчасну допомогу в захисті моєї дружини від переслідувань з боку преси та засобів масової інформації.

Під час виступу Джеффа в суді в Акроні, штат Огайо, у травні 1992 року, шериф Траутман, Джон Карабачос і всі помічники шерифа проявили надзвичайно люб'язне й гуманне ставлення до Джеффа, Шері та мене.

Будучи давнім жителем Бата, штат Огайо, і беручи участь разом із багатьма членами пожежно-рятувального загону Бата в подорожах «індіанською стежкою», матчах із тіболу^[1] тощо, я давно дізнався про ефективність і самовідданість поліцейського департаменту Бата, а також про чуйну натуру шефа поліції Грейвіса. Ступінь професіоналізму і чуйності, проявлені детективом лейтенантом Річардом Мансі з поліції Бата, який займався різними аспектами розслідування, були винятковими. Я впевнений, що цю людину ніколи не забудуть.

Я також висловлюю особливу подяку Кеннету Ріссі з поліцейського управління Вест-Елліс, штат Вісконсін, за оперативну та екстраординарну реакцію на мої часті виклики патрульних машин для контролю нападу на будинок і власність моєї матері з боку засобів масової інформації. Його молодий патрульний, Жак Шевреман, захищав будинок моєї матері так завзято, наче це було його власне родинне гніздо. Я висловлюю подяку нашим добрим і чуйним сусідам, які приносили мамі їжу і затишок.

І Шері, і я були натхнені і збагатилися в результаті триваючого діалогу з Терезою Сміт, турботливою сестрою Едді Сміта. Ми оцінили її турботу і чуйність.

Я був би небалий, якби не відзначив Еда Гернона, сценариста з Лос-Анджелеса, за те, що він допоміг мені почати роботу над книгою. Крім того, я висловлюю дуже теплу і сердечну подяку Ненсі Снайдер за її постійну підтримку в наші важкі часи.

З великою любов'ю, вдячністю і повагою я висловлюю вдячність адвокатам Роберту і Джойс Мозентер з Філадельфії, Ларрі Вуйлеміну з Акрона і Стіву Айзенбергу з Медісона, з Ларрі Вуйлеміном у ролі адвоката Джефа і нашого адвоката з правових питань, пов'язаних з Акроном та Огайо, а також Стіву Айзенбергу, який опікується всіма юридичними питаннями у Вісконсині. Ми хочемо подякувати їм за їхній величезний внесок у надання допомоги як Джеффу, так і нам у всіх юридичних питаннях після судового процесу в Мілуокі. Відтоді як ці люди прийшли на борт, ми тепер відчуваємо, що у нас сильна, турботлива, згуртована команда.

Я буду вічно вдячний Діку і Тому Юнгкам з Нью-Берліна, штат Вісконсин. Ці брати-близнюки, друзі всього життя, були першими, хто зустрів мене, коли я прибув у Мілуокі 24 липня 1991 року, приголомшений жахливою новиною. Вони, а разом із ними Сенді та Карен, і їхні будинки були притулком, де ми з Шері могли зібратися з думками і скласти плани протягом усього цього довгого випробування. Незалежно від того, чи давали вони поради, чи надавали велику фізичну допомогу, вони завжди були поруч зі мною, Шері та моєю матір'ю.

Томасу Х. Куку я глибоко вдячний за його особисту прихильність доведенню цього складного проекту до кінця.

Я у великому боргу перед моїм агентом Джоелом Готлером і працівниками його агентства «Ренесанс» у Лос-Анджелесі, штат Каліфорнія, за слушні поради та ефективну, швидку реакцію, особливо у важкі, невизначені часи перед завершенням цієї книжки. Джоел продемонстрував свою турботу про нас як про людей, продемонструвавши при цьому свій професіоналізм ділової людини з відмінними контактами.

З першої зустрічі з видавництвом Вільяма Морроу в Нью-Йорку я відчув, що старший редактор Пол Бреснік і його співробітники зацікавлені в історії, яка була б написана з абсолютно іншого погляду. І тим сильніше я вдячний Полу за проявлену ним гнучкість і уважність під час розв'язання деяких початкових проблем і за те, що він став палким прихильником цієї книги. Я дуже вдячний Вільяму Морроу і Полу за те, що вони дали мені змогу дослідити стосунки, що пов'язують моє минуле з минулим Джеффа, пролити певне світло на те, як він розвивався, і показати, що його не було, як наполягають дехто, народжено монстром.

Доктору Роберту Кіркхарту, клінічному психологу з Кайахога-Фолс, штат Огайо, я висловлюю свою глибоку подяку за те, що він допоміг нам із Шері подолати наш біль і горе під час випробувань останніх двох років. Він справді взірєць мудрості, турботи і терпіння.

Дуже дорогому родичу, який вирішив залишитися невідомим: я завжди пам'ятатиму розуміння і величезну допомогу, які ви мені надали, ви, хто любить так, як любила моя мати.

Нарешті, я залишаю до останнього двох дуже важливих людей у моєму житті. Одна з них, яка дуже навіть жива, але чиє здоров'я назавжди постраждало внаслідок цього випробування, моя дружина Шері. Ця книга не могла б бути написана без величезної допомоги Шері. Саме її пам'ять, її проникливість та її чутливість зробили це можливим. Вона – втілення надзвичайно турботливої помічниці, яка віддасть усе, щоб захистити себе. Інша людина – моя мати, яка лише кілька місяців тому стала жертвою руйнівних наслідків цього випробування. Кетрін Дамер, мимовільна жертва, любила Джеффа і мене беззастережно. Ступінь любові і якість сімейного дос-

віду, якими вона і мій відданий батько Герберт Дамер поділилися зі мною, могли б стати стандартом для батьків у всьому світі. Причина, через яку я пишу про Шері та Кетрін разом, полягає в тому, що у них склався особливий зв'язок, особливо сильний в останні роки. Сльози течуть з очей Шері під час спогадів про те, на що Кетрін готова була зробити для Джеффа, про любов, яку вона відчувала до нього, про той факт, що вона буквально віддала б своє життя за Джеффа або мене. Це дві дуже дорогі мені жінки.

Лайонел Х. Дамер

Акрон, Огайо

*У глибинах жаху струмком біжить
Та нитка, що сина й батька з'єднає*

Вільям Вордсворт

Частина I

Блудний син, який не повернувся

Якби поліція сказала мені, що мій син мертвий, я б думав про нього по-іншому. Якби вони сказали мені, що незнайомий чоловік заманив його в убогу квартиру, накачав наркотиками, задушив, згвалтував і понівечив його мертве тіло – іншими словами, якби вони розповіли мені все те, що їм довелося розповісти багатьом іншим батькам і матерям тоді, у липні 1991 року, я б зробив те, що зробили вони. Я б оплакував свого сина, я б зажадав, щоб людина, яка вбила його, дістала по заслугах – страчена або гнила б у в'язниці до кінця її жалюгідного життя. І після цього я б постарався думати про свого сина з теплотою. Я б, сподіваюся, час від часу відвідував його могилу, говорив би про нього з почуттям втрати і любові, продовжував би, наскільки це можливо, зберігати його пам'ять.

Але мені не сказали того, що сказали цим іншим матерям і батькам – що їхні сини загинули від рук убивці. Замість цього мені сказали, що мій син був тим, хто вбив їхніх синів.

Отже, мій син був усе ще живий. Я не міг поховати його.

Я не міг згадувати його з теплотою. Він не був фігурою минулого. Він усе ще був зі мною, як і зараз.

Спочатку, звісно, я не міг повірити, що це Джефф справді винен у тому, в чому його звинуватила поліція. Як взагалі хтось міг повірити, що його син здатен на таке? Я дійсно був у тих місцях, де, за їхніми словами, він це робив. Я бував у кімнатах і підвалах, які в інші моменти, за версією поліції, слугували Джеффу бійнею. Я зазирнув у холодильник мого сина – там не було нічого зловісного, просто купа пакетів молока і банок з-під газованої води. Я недбало сперся на чорний стіл – копи припускали, що мій син використовував і як обробний стіл, і як химерний сатанинський вітвар. Як це було

можливо, що все це було приховано від мене – не тільки жахливі фізичні докази злочинів мого сина, а й темна природа людини, що їх скоїла, цієї дитини, яку я тримав на руках тисячу разів, і чиє обличчя – на фото, яке я мигцем побачив у газеті, – схоже на моє?

Доказів ставало дедалі більше, вони ставали дедалі жахливішими, і моя впевненість у тому, що поліція помиляється щодо Джеффа, потроху давала тріщину. Мені залишалося тільки одне – прийнявши думку, що вбивства справді здійснювалися рукою мого сина, продовжувати вірити, що він не міг створити таке самостійно, що він став сліпим знаряддям когось іншого, когось зліснішого за мого сина, когось, хто скористався самотністю та ізоляцією Джеффа і перетворив його на раба. Я викликав в уяві образ цього «іншого» – імовірно, такі ж сатанинські, як ті, що проникли в уяву Джеффа. «Інший» був злим генієм і маніпулятором, диявольським Свенгалі^[2], який заманив мого сина в коло своєї влади, а потім перетворив його на безвольного демона. Коли я дозволив собі уявити таку людину, повітря навколо мене, здавалося, наповнилося кажанами, що метушилися, верещали, і я прийняв, хоча й ненадовго, світ, який був таким самим огидним і злісним, як і те, що накоїв мій син.

Але я все ж схильний до раціонального мислення. Хоч би як мені хотілося повірити в реальність цього демонічного «іншого», мені довелося визнати, що це був не більше ніж фантом, який я створив, щоб зняти зі свого сина хоч частину провини.

Отже, моя перша конфронтація була із самим собою, з тим фактом, що я раціональна людина. Я маю справу з реальними речами, а не з уявними. Докази є докази, і вони мають бути визнані такими. Не було жодних доказів того, що

хтось коли-небудь змушував Джеффа когось убивати. Не було жодних доказів того, що хтось коли-небудь допомагав йому вбивати. Не було навіть жодних доказів того, що хтось знав, що Джефф вбиває. Його сусіди відчували огидний запах, що виходив з його квартири, але ніхто з них ніколи не заходив всередину. Вони спостерігали, як Джефф входив і виходив зі своєї квартири, завжди швидко зачиняючи двері, щоб ніхто не міг зазирнути всередину, але ні в кого з них ніколи не закрадалося й тіні підозри про жахи, які ховалися за цими зачиненими дверима.

Усе, що творив Джефф, він завжди творив на самоті, завжди таємно. Ніхто не був винен у всіх цих смертях, крім нього. Місця для сумнівів не залишалось, і я повинен був прийняти цей факт. Джефф зробив усе це. Він один був винен.

Так ось що насправді сказала мені поліція в липні 1991 року. Не те щоб мій син був мертвий... але щось усередині, те, що мало б змусити його замислитися над стражданнями, які він заподіював, відвернути його від заподіяння зла, – це щось, що хоча б мінімальною мірою притаманне більшості людей, у моєму синові було мертве.

Так, час від часу всі люди бувають егоїстичні. Усі люди якоюсь мірою марнославні та егоцентричні. Але у більшості все ж є межа, яку нам не переступити. Ми можемо завдавати болю іншим людям, але нормальна людина не зайде далеко. Можливо, це «щось» являє собою не більше ніж хімічний слід або конфігурацію клітин мозку. Ми називаємо це «совістю», «бути людиною» або «мати серце». Релігійні люди можуть думати, що це походить від Бога. Соціологи можуть подумати, що це походить від морального виховання. Я не знаю. Я можу тільки повторити: мені ставало очевидно, що в Джеффі

Зміст

Передмова.....	3
Подяки	9

Частина I

Блудний син, який не повернувся15

Розділ 1

Маленький хлопчик	20
-------------------------	----

Розділ 2

Батьки і діти.....	34
--------------------	----

Розділ 3

А що в нас усередині?	55
-----------------------------	----

Розділ 4

Нова сім'я	64
------------------	----

Розділ 5

У вільному падінні	77
--------------------------	----

Розділ 6

Симптоми	88
----------------	----

Розділ 7

Мисливський сезон	99
-------------------------	----

Частина II

За брамою пекла116

Розділ 8

Це ніколи не закінчиться 121

Розділ 9

Я шкодую, тату..... 140

Розділ 10

Де коріння зла? 164

Розділ 11

Вирок 183

Необхідна післямова 206

Примітки 208

ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

ЛАЙОНЕЛ ДАМЕР

**ЯК ВИХОВАТИ
МОНСТРА
СПОВІДЬ БАТЬКА
СЕРІЙНОГО ВБИВЦІ**

Переклад українською — Ігор Бусельський

Підписано до друку 19.02.2024 р. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 13,35. Тираж 300 прим.

ТОВ «КНТ»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

[Перейти на сайт →](#)